

De ce un staul?

Nu suntem siguri dacă locul unde S-a născut Copilul Hristos a fost un șopron din lemn sau a fost o peșteră veche. Cuvântul staul nu se găsește în istorisirea despre noaptea de Crăciun. Este normal să se deducă aceasta, deoarece Luca ne relatează, că păstorii vor găsi un Copil »*culcat într-o iesle*« - într-o troacă pentru animale. Această iesle este amintită chiar de două ori, odată de Luca și o dată în cuvintele îngerului, care s-a arătat păstorilor.

Relatăriile romane din primul secol amintesc o *peșteră*, despre care s-a presupus, că ar fi fost locul nașterii lui Isus, și desigur deseori au fost duse animale în siguranță în peșteri. Nu ar fi minunat să ne imaginăm, că exact în această peșteră David cu multe oi și-a putut găsi odihna chiar în această peșteră? Probabil că el a scris Psalmul păstorului (Psalmul 23) tocmai în această peșteră, în care »Marele Păstor« urma să vină în lumea aceasta. Cu altă ocazie, s-ar putea ca el să se fi oprit aici, în timp ce el a primit inspirația pentru Psalmul 22, care descrie așa de viu chinurile răstignirii.

Desigur, toate acestea sunt numai speculații. Noi putem însă fi siguri, că Isus, urmașul lui David, S-a născut undeva în apropiere, într-un staul necunoscut nouă, care a fost făcut pentru animale, și acest tablou ne obligă să-L adorăm în timpul zilelor de sărbătoare. Desigur este un tablou frumos pentru cărțile noastre poștale de crăciun și în legătură cu festivitățile legate de iesle, cu animale, cu păstori și cu lumina blândă a lunii pe fața Copilului.

Mulți dintre noi de mult nu au mai fost într-un staul. Mirosul este orice altceva, numai sfânt nu este, gunoiul ne face să strănutăm, și pretutindeni se mișcă insecte. Iosif și Maria ar fi vrut cu plăcere să aibă o cameră într-un han. Într-un oraș supraaglomerat de străini, staulul nu oferea nici siguranță și nici atmosferă personală.

Perechea avea nevoie de un loc liniștit, după lunga călătorie obositoare de câteva zile. Iosif era îngrijorat de soția lui, care în orice moment putea să nască. El a luat-o în călătorie, deoarece ea îi era foarte prețioasă, ca s-o piardă din vedere în astfel de situații. Îngerul i-a spus să aibă grije de ea, și el era hotărât să îngrijească de ea și să-i satisfacă toate nevoile, în timp ce momentul nașterii se apropia tot mai mult.

Și așa s-a întâmplat: Fiul lui Dumnezeu a venit pe lume în prezența animalelor de casă, și nu în prezența stăpânilor lumii. El nu a venit pe lume într-o sală a tronului, ci într-un staul de animale.

Cezarul roman Adrian va încerca mai târziu să transmită un mesaj de intimidare, lăsând să se construiască în acest loc un templu păgân injurios, dar el nu a mai putut opri mesajul, care se răspândise deja în multe țări. Isus a acoperit pentru totdeauna cu dragoste și iertare toată mânia noastră, toată mândria noastră războinică. El a venit pentru Adrian, așa cum a venit și pentru Maria, Iosif, păstori și magi, și pentru toți aceia care țineau cuiele, care urmau să-I străpungă mâinile și picioarele. Puterea acestei dragoste va topi orice jignire adusă acestui loc.

Soarta ironiei, locul despre care se presupune conform tradiției, că acolo a fost staulul, în care S-a născut Hristos, a devenit un fel de câmp de măcel. În anul 135 după Hristos, din cauza deselor războaie din provincia iudaică, romanii nu au mai putut face nimic. Cezarul Adrian a decis fără scrupule să pângărească toate locurile iudaice și creștine cu importanță religioasă. Informatorii cezarului i-au relatat despre o peșteră interesantă din Betleem. Legende spun, că în locul acesta Isus, întemeietorul mișcării creștine, pare să se fi născut în prezența animalelor domestice. Ceea ce face și mai ciudată această istorisire, este faptul că acest „Împărat” a fost executat mai târziu ca făcător de rele. Dar cu toate acestea urmașii Lui Îl glorifică. Oamenii lui Adrian au găsit peștera și au construit deasupra ei un templu pentru Jupiter și Venus. „Aceasta îi va termina”, s-a gândit cezarul.

Adrian a dispărut în ceața istoriei, dar creștinismul s-a dovedit a fi de neînvingător. Exact după două sute de ani mai târziu, în anul 335, împăratul **Constantin** a vizitat același loc. El a dat ordin să se dărâme resturile templului păgân și să se construiască în locul acesta o biserică creștină.

Câțiva ani mai târziu, perșii au distrus biserica lui Constantin, dar creștinii au reclădit-o. Apoi au venit turcii, ca s-o distrugă. Din aceasta a luat naștere Biserica nașterii, care există și astăzi. Zidurile ei de bază au fost ridicate în timpul Evului Mediu de cruciați cu prețul sângelui lor. Abia în anul 2002 au pătruns în biserică militanți palestinieni înarmați și au ținut-o 39 de zile în ocupație. Francitirorii israelieni din armată au omorât 7 ocupanți și au rănit mai mult de 40, și un foc a fost aprins pe locul, despre care se spunea, că acolo S-a născut Copilul sfânt.

Ceea ce probabil a fost locul de sosire al »Prințului păcii«, a devenit locul luptelor religioase. Chiar și în timpurile de pace, biserica impozantă este cu totul altceva decât staulul „normal”, în care Fiul lui Dumnezeu a pășit în lumea aceasta. El a venit în simplitate, nu cu luxul extravagant. El a venit să aducă lumii pacea și în dragoste să împace pe oameni. Locul a devenit un exemplu elocvent, care ne arată clar, de ce noi avem nevoie de Isus.

Locul Lui de naștere a fost așa de modest, că noi nu știm exact unde se află. Locul, pe care se află astăzi Biserica nașterii, este cunoscut deja din primul secol. De aceea sunt motive plauzibile pentru verosimilitate. Dar trebuie noi să știm cu adevărat unde S-a născut Isus? »Ieslea« semnificativă stă în inima noastră. Ceea ce oamenii au construit în acest loc, au putut oamenii să dărâme. Dar ce vrea Domnul să ne pună în inimă, nu poate fi distrus niciodată.

De ce staulul? Hristos a ales un staul, ca să se poată identifica cu cei mai slabi – cu cei săraci și cu cei care pot fi răniți. El nu a dorit nici comoditatea și nici siguranță din partea lumii. Din primul moment Isus a fost expus tuturor pericolelor care există în lume, și așa a rămas, până în momentul când lumea L-a pus pe cruce. »Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos«, a scris apostolul Pavel mai târziu. »El, măcar că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți« (2 Corinteni 8,9). Isus a ales locul cel mai de jos, pentru ca dumneavoastră să puteți avea locul cel mai înalt. El a venit pe lume într-un grajd de animale, pentru ca dumneavoastră să puteți păși într-o zi în sala tronului lui Dumnezeu.

Întrebări la această temă

- Unde te-ai născut tu – într-un spital, acasă, sau poate chiar în mașină? Au avut părinții tăi influență asupra acestui loc?
- Cum arată un staul? Ce se aude și ce se miroase acolo? Vă puteți imagina, în aceste împrejurări să aduceți un copil pe lume? De ce, respectiv de ce nu?
- Pentru meditația în continuare: Citiți Luca 2,22-24 și Levitic 12,2-8. De unde știm, că familia lui Isus trăia în condiții modeste?

De ce poartă El numele Isus?

Iulia se referea la Romeo, atunci când ea a pus întrebarea renumită: „Ce înseamnă un nume?” Iulia a spus mai departe, că un trandafir ar miroși tot așa de plăcut și atunci când ar avea un alt nume. Indiferent ce nume ar avea, trandafirul își va păstra frumusețea și parfumul lui.

Ea avea dreptate. Este numele numai o iluzie – numai o aglomerare de litere? Dacă noi nu putem să apreciem o carte după copertile ei, atunci să nu apreciem oamenii după numele lor.

Nu este valabil acest principiu și pentru numele **Isus**? Nu contează cum Îl *numim* noi, ci contează cine *este* El. Numele nu-I dă nicio putere, dar cu siguranță El Însuși face acest nume puternic.

Acest nume are numai patru litere. Și totuși este, așa cum se spune într-o cântare, ceva deosebit în acest nume. Din toate titlurile și denumirile, care sunt asociate lui Isus în Sfânta Scriptură (aproximativ 700, diferite), Isus este numele, pe care noi Îl folosim cel mai frecvent, Acela, pe care noi Îl folosim în rugăciune, și Acela, pe care lumea Îl cunoaște. Cu siguranță este putere în acest Nume – putere, mângâiere și autoritate.

În timpul când S-a născut, numele Isus nu a fost nicidecum unic în felul lui. El era chiar un nume preferat de tineri. Isus este forma greacă a numelui **Iosua** și înseamnă „*Dumnezeu salvează*”. El amintea de marele conducător al lui Israel, care a urmat după Moise și a condus poporul în țara făgăduită. Când o familie iudaică dădea acest nume unuia din fii ei, prin aceasta onora un erou național, așa cum în America mulți copii sunt numiți cu numele lui Abraham Lincoln sau George Washington. Dar acest nume conținea și mesajul nelegat de timp, că „*Dumnezeu salvează*”: El este răspunsul la orice problemă.

De aceea nu este surprinzător, că numele Iosua/Isus a fost așa de îndrăgit. Istoricul iudeu Josephus enumeră peste douăzeci de bărbați diferiți cu renume cu numele Isus, zece din aceștia au trăit în timpul Copilului Mariei.

În timpul vieții lui Isus numele Său a rămas iubit – până la câțiva ani după moartea și învierea lui Isus. După aceea numele Isus dispăre deodată din istorie și din cronici. De ce?

Probabil din cauză că el a căpătat un înțeles cu totul nou și controversat. Creștinii considerau, că nici un copil nu era demn să poarte Numele care este mai presus de orice nume. Și pentru iudeii, care nu credeau în El, numele însemna o influență, pe care ei nu o voiau.

A cui idee a fost deci, să numească Copilul Isus? Dumnezeu Însuși a hotărât Numele. Ca orice tată, a vrut ca El Însuși să-I dea numele. Pe când Iosif dormea, i s-a arătat în vis un înger, i-a dăruit încredere, l-a încurajat și i-a dat indicații. Să ne gândim, că Iosif tocmai s-a refăcut din șocul, că logodnica lui aștepta un Copil, despre care știa, că nu este al lui. Era mânios, era rușinat, așa cum ar fi fost orice tânăr. Atunci cuvintele mesagerului lui Dumnezeu au schimbat totul:

»Dar pe când se gândea el la aceste lucruri, i s-a arătat în vis un înger al Domnului, și i-a zis: „Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevasta-ta, căci ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt. Ea va naște un Fiu, și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Său de păcatele sale.”« (Matei 1,20-21).

În mod normal îngerii aduc mesaje din cer. Acest mesaj conținea dorința lui Dumnezeu, ca să dea tânărului un nume, precum și justificarea pentru acest Nume. Motivul pentru darea numelui este, că *»El va mântui pe poporul Său de păcatele sale.«* Deci numele conținea deja misiunea Sa: mântuirea poporului prin purtătorul acestui nume.

Părinții dau nume copiilor lor din motive foarte diferite. Numele meu, *David Paul Jeremiah*, poartă în sine o sarcină ambițioasă. Prin el mi se aduce mereu aminte de un *împărat*, de un *evangelist* și de un *profet*! Nu-mi trebuie mult timp, ca să constat, că eu niciodată nu voi fi în stare să corespund în totul lui, dacă în el ar fi inclusă misiunea mea.

Dar la numele lui Isus este cu totul altceva. El ne spune: *„Misiunea este împlinită!”* Noi nu putem niciodată să găsim cuvinte, ca să exprimăm mai simplu, ce înseamnă Isus pentru noi și ce a făcut El pentru noi. Gândiți-vă în felul următor: dacă ar trebui să încercați să exprimați în două cuvinte adevărul cel mai adânc și cel mai esențial – ce ați spune? Dacă în facerea cunoscut copiilor dumneavoastră a întregii dumneavoastră înțelepciuni ar trebui să vă limitați la două cuvinte scurte, pregnante și absolut potrivite, care ar fi cuvintele acestea?

Niciodată nu ați putea spune mai bine, decât cu cuvintele „*Dumnezeu salvează*”. Restul îl cunoaștem: *„Eu ratez”*. Însă lecția cea mai importantă, pe care noi am putea s-o învățăm vreodată, constă în: „*Dumnezeu salvează*”. Tatăl nostru ceresc a hotărât intenționat acest Nume cu acest mesaj al Fiului Său. Este ca și cum El a fi vrut să fie sigur, că nu se va găsi nimeni, care să nu-l înțeleagă.

Permiteți-mi să mai pun încă o dată întrebarea: „Ce înseamnă un nume?” Probabil că ar trebui să ne corectăm primele noastre concluzii, căci trebuie să recunoaștem, că în Numele simplu Isus este inclusă o plinătate de înțelesuri.

Faptul că Dumnezeu a ales un nume, care și în trecut a avut o însemnătate, înseamnă ceva deosebit. **Iosua** a fost cel care a dus pe copiii lui Israel în țara făgăduită, în moștenirea lor, după ce ei au avut înapoia lor ani mulți de sclavie și rătăcire obositoare încoace și în colo. El i-a dus peste râul Iordan, un obstacol care li se părea de nebiruit. (De altfel și Isus urma să fie botezat tot

în acest râu, înainte ca El să ducă pe fiecare copil al lui Dumnezeu în „țara noastră făgăduită” – în moștenirea noastră cerească.)

Descoperim ce înseamnă să ne ducem viața în sclavia eșecului nostru, a necazului nostru și a lipsei noastre de liniște. Începem să credem că niciodată nu vom birui obstacolul care ne reține de la bucurie, de la pace și de la tot ce ar trebui să fie de fapt viața. Atunci vine noul Iosua la noi, ca să ne spună: „Vino după Mine! Eu am venit, ca tu să ai viața, și anume s-o ai din belșug” (Ioan 10,10).

Da, chiar și cel mai simplu fapt înseamnă ceva, că Dumnezeu a ales un nume răspândit. Fiul Său trebuia să se identifice în misiunea Sa în totul cu poporul Său. Oamenii din timpul Său așteptau pe cineva, care era mai mare decât în realitate. Ei așteptau un cuceritor: un Samson sau un Solomon. Ei nu așteptau un meseriaș, nu așteptau un tâmplar al satului, care s-a îmbrăcat în smerenie și slujire:

»El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și s-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce« (Filipeni 2,6-8).

Numele Isus înseamnă ceva – astăzi și în veșnicie. Isus Însuși a făgăduit, că tot ce noi ne vom ruga în Numele Lui, vom primi. Noi suntem botezați în Numele lui Isus. Noi slujim prietenilor noștri și celor apropiați în Numele lui Isus. ”Numai Isus poate aduce mântuirea oamenilor. Nimeni și nimic din lume nu poate mântui” (Faptele Apostolilor 4,12).

Chiar dacă sunt timpuri, în care viața este grea, în care pare să nu fie nicio speranță și toți se depărtează de noi, noi primim curaj și putere numai prin Numele Isus.

În realitate numele înseamnă ceva. Eu sunt cunoscut pentru faptul, că uneori seara la radio pe unde scurte caut știri la posturile de radio misionare din toată lumea. În mijlocul susurului liniștit, a fluierăturilor fantomatice a semnalelor necunoscute și a cacofoniei vocilor este un sunet, pe care îl aud imediat. Eu recunosc melodia minunată a unei grupe de credincioși de undeva din lume, care adoră pe Dumnezeu prin muzică. Nu trebuie nici măcar să înțeleg limba, simpla bucurie armonioasă îmi arată, că Isus locuiește în inima cântecului și a interpreților.

Și apoi, dacă limba este suaheli sau suedeză, aud Numele, care aproape totdeauna sună la fel, în orice limbă, pe care oamenii ar vorbi-o, și pe lângă aceasta își păstrează frumusețea. La Numele Isus simt încântare, și măresc volumul sonor. Din cauza acestui Nume, din cauza acestui cuvânt, pare ca limba să nu mai fie niciun obstacol. Odată, transversal pe glob, peste continente și civilizații vom face cunoscut muzica, dragostea și mântuirea, pe care numai Isus le poate da.

Numele Isus. Este suficient, ca un copil mic să-L poată rosti, este suficient, să fie ultimul cuvânt plin de speranță pe buzele muribunde, este suficient de puternic, ca să ne scoată din orice furtună, să ne treacă prin toți anii care vor veni. Isus – „Dumnezeu salvează” – este cuvântul cel mai mare și cel mai puternic, pe care omenirea l-a cunoscut vreodată, și este ultimul cuvânt, care va fi rostit, când lumea aceasta și istoria ei se vor termina:

»De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespun de mult, și I-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume; pentru ca în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul!« (Filipeni 2,9-11).

Ce înseamnă un nume? Mult – în acest caz. Speranță este în acest Nume, putere și autoritate, curaj și mângâiere. Da, și unitate. Căci împreună ne vom scufunda – fiecare în parte din noi – și în ziua aceea îngenunchiați vom da slavă marelui Nume din cer și de pe pământ.

Întrebări la această temă

- Ce origine are numele și prenumele tău?
- Este important pentru dumneavoastră să aveți un nume bun? De ce, respectiv de ce nu?

- Pentru meditarea în continuare: Citiți Proverbe 22,1 și Eclesiastul 7,1. Ce spune Biblia despre un nume bun?

De ce a fost născut Isus de o fecioară?

Imaginați-vă momentul când Iosif și Maria au ținut pentru prima dată Copilul în brațe. Ei știau, că acest Copil era cu totul altfel decât ceilalți copii. *Îngerul L-a anunțat*. Erau *prorocii* despre El. Niciun copil nu a fost conceput în felul acesta.

Când ei au așteptat nașterea, s-au întrebat probabil, cum va arăta Fiul lui Dumnezeu. Dar puteau ei să bănuiască, ce loc deosebit va ocupa nașterea Sa în istorie? Puteau ei să aprecieze mărimea minunii uriașe, a felului în care va veni Fiul lui Dumnezeu în lumea aceasta? Putem noi s-o facem?

Copilul a venit în lume prin nașterea dintr-o fecioară, un drum minunat, care a avut loc numai în acest singur caz – cu toate că creația vieții nu era nimic nou.

În alte timpuri Dumnezeu a lăsat în diferite feluri să ia naștere copii. El a creat pe *Adam* fără tată sau mamă, El a făcut pe *Eva* numai dintr-un om, El a dat viața lui *Cain*, *Abel* și a celei mai mari părți din omenire pe calea naturală a înmulțirii umane. Uneori El a făcut minuni, și a dăruit copii femeilor sterile, ca *Sara* în Vechiul Testament și *Elisabeta* în Noul Testament.

Dar nașterea lui Isus a fost unică în felul ei și a fost ceva care a fost absolut necesar. El a fost născut de o fecioară, numai prin acțiunea minunată a Duhului Sfânt, care a folosit pe Maria ca vas, ca să împlinească planul veșnic al lui Dumnezeu. *De ce a ales Dumnezeu o fecioară? De ce nu L-a alcătuit așa, cum de exemplu a creat pe Adam, sau ca pe Ioan Botezătorul?*

Răspunsul are a face cu *identitatea* și cu *misiunea* lui Isus Hristos. Cu toate că Isus a locuit între noi în totul ca om, El a fost în același timp o persoană divină, veșnică, care a existat înainte de întemeierea lumii. Părinții omenești sunt supuși limitelor timpului și pot arăta numai însușiri limitate. „El a fost totdeauna la Dumnezeu și în toate a fost asemenea Lui” (Ioan 1,2). El a existat totdeauna – și va rămâne totdeauna.

Isus Hristos nu a fost creat din nou, atunci când a devenit Om, ci El a venit într-o natură nouă. În niciun caz El nu este un produs al pământului sau al unei legături dintre un tată uman și o mamă umană. El este Persoana veșnică a Domnului, nesfârșitul Unu, Cel care a creat universul, Cel care a luat forma limitată a unei ființe umane.

Moștenirea genetică, care se transmite de la doi părinți umani, include și nedesăvârșirea, care este parte componentă a stării noastre umane. Un alt cuvânt pentru nedesăvârșire este *păcatul*. Ca și creștini, noi credem că noi suntem creaturi decăzute. Aceasta înseamnă, că noi am fost născuți în această lume cu însușirea inevitabilă de a face răul.

Dacă Isus ar fi venit în lume prin fecundarea omenească normală, atunci El nu ar fi fost altceva, decât un copil al acestei lumi decăzute.

De aceea Dumnezeu L-a trimis pe un cu totul alt drum. Mesajul lui Gabriel adus Mariei arată clar, că acest Copil va fi supraom. El *va fi* sfânt chiar de la naștere – și nu va *deveni* sfânt abia prin fapte și decizii. Dar pentru un vlăstar a doi părinți omenești nu ar fi fost evitabil, ca El – ca și noi toți – să nu fi moștenit o natură a unui păcătos.

La oameni este, după cum știm, imposibilă o naștere dintr-o fecioară – dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile.

Când Mariei i s-a spus, că va primi un copil, a reacționat, cum ne-am fi așteptat să reacționeze. Prima ei întrebare se referă la lucrurile legate de sarcină:

»„*Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu știu de bărbat.*” *Îngerul i-a răspuns:* „*Duhul Sfânt se va pogori peste tine, și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea Sfântul, care se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.*” « (Luca 1,34-35).

Maria a fost într-adevăr o fată simplă de la țară, dar ea știa, că o fecioară nu primește copii.

Cuvântul cheie din această secțiune este *a umbri*. Sensul, care stă la baza cuvântului în limba originală (greacă), constă într-un nor, care înconjoară pe cineva. Poporul Israel a folosit deseori această metaforă, ca să descrie prezența tainică a lui Dumnezeu. Domnul va înconjura pe Maria cu Duhul Său, și printr-o minune ea va deveni însărcinată. Duhul Sfânt a fost Acela, care a topit cele două naturi – dumnezeirea și omenescul unite pentru totdeauna într-o Persoană. Duhul Sfânt a conceput pe Cel Sfânt în trupul Mariei. Isus trebuia să intre curat și desăvârșit în el – din imperiul fără păcat al veșniciei.

Chiar dacă nu am lua în considerare necesitatea, că Isus trebuia să nu aibă niciun păcat, sunt și alte motive, pentru care El trebuia să Se nască dintr-o fecioară. Planul lui Dumnezeu prevedea, că Isus trebuia să vină, ca să *moară* – să-Și dea viața ca jertfă pentru toate păcatele, pentru toată stricăciunea, pentru toată răzvrătirea și pentru tot eșecul, care caracterizează lumea noastră. Numai Unul desăvârșit era în stare să-Și dea viața ca jertfă. Orice altă jertfă ar fi numai o altă viață de om. Numai Dumnezeu putea să ispășească păcatul, prin moartea propriului Său Fiu.

Pe de altă parte, Dumnezeu este Duh – și un Duh nu poate să moară. Care era singura posibilitate? *Fiul lui Dumnezeu trebuia să devină Om*, dar în același timp să-Și păstreze desăvârșirea. Și cum puteau fi realizate acestea împreună, dacă toți oamenii sunt păcătoși? Numai prin nașterea dintr-o fecioară. El trebuia, conceput de Dumnezeu, să-Și păstreze desăvârșirea și totuși să fie Om în sensul cel mai larg al cuvântului. El a fost expus chiar ispitelor, pe care noi toți le cunoaștem din propria viață. Numai pentru că El S-a împotrivit oricărei ispite, s-a dovedit, că El era jertfa demnă.

Minunea *conceperii* Lui este replica potrivită a minunii *învierii* Sale. Vedem în Hristos pe Cineva, care a fost om în orice sens al cuvântului, însă pe Unul, care a venit în această lume și a părăsit-o într-un fel, care arăta că El era Domnul naturii și nu slujitorul ei. El a venit prin minunea nașterii dintr-o fecioară, și El a plecat prin cele două minunii: a învierii și a înălțării la cer.

Venirea lui Hristos este preludiul punctului culminant al istoriei, evenimentul cel mai bucuros și cel mai uimitor, pe care noi ni-l putem imagina. De aceea nașterea din fecioară este demnă de sărbătorit și de primit; răstignirea și învierea sunt demne, să medităm la ele, să fim mulțumitori pentru ele și prin ele să ajungem la adorare.

Nașterea din fecioară arată planul măreț al lui Dumnezeu, care a fost întocmit înainte de a fi creația. Fiecare detaliu al nașterii sfinte a fost o parte a minunatului Său plan de mântuire și de salvare a oamenilor decăzuți. Aici avem planul Său, așa cum ne-a fost prorocit de profetul Isaia, care a spus multe despre ființa, caracterul și misiunea lui Isus Hristos: »*De aceea Domnul Însuși vă va da un semn: iată, fecioara va rămânea însărcinată, va naște un Fiu, și-I vei pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi)*« (Isaia 7,14).

Ce minunate sunt cuvintele acestea: *Dumnezeu este cu noi*. Dacă Dumnezeu este cu noi, atunci Cel nesfârșit a venit să locuiască între cei limitați, Cel desăvârșit între cei nedesăvârșiți, și lumea a fost înnobilită prin prezența Unuia, care niciodată nu poate fi îngrădit de ea, deoarece ea nu este mai mult decât creația Lui.

În cele din urmă nașterea din fecioară este o minune. *Minunile sunt felul lui Dumnezeu de a ne atrage atenția*. Ele ajută oamenilor să înțeleagă un adevăr, pe care altfel nu l-ar cunoaște. Isus a spus despre minunile sale: „Ele sunt dovada, că Tatăl M-a trimis” (Ioan 5,36).

Pentru ce este dovadă nașterea minunată a lui Isus?

În primul rând, noi știm prin ea, că la Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile. Începând din momentul vestirii aduse de înger, mesajul a fost clar: lucruri mari se vor face prin Persoana lui Isus Hristos. Nașterea din fecioară era un semnal venit din cer, care nu putea să nu fie auzit, care vestea venirea Împăratului. Da, acest Împărat trebuia să fie un copilăși. Dar El trebuia să fie așa cum n-a fost niciun alt copil, care s-a născut vreodată, căci »*obârșia Lui se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei*« (Mica 5,2).

Nașterea din fecioară ne dovedește, că la Isus totul era curat și sfânt. Unii comentatori au presupus că Duhul Sfânt a umbrît pe Maria în tot timpul sarcinii și prin aceasta Copilul a fost

protejat de orice influență a păcatului. În comparație cu Maria, ruda ei Elisabeta a devenit de asemenea printr-o minune însărcinată, dar cu toate că Dumnezeu a intervenit și în cazul ei, nu este vorba de o naștere dintr-o fecioară. Ioan avea doi părinți biologici și nu avea origine divină.

Dacă ne gândim la toate acestea, recunoaștem minunea, care a trebuit să aibă loc pentru fiecare din noi, care va urma pe Isus. Așa cum El a venit în lumea aceasta, dar nu era din lume, tot așa El trebuie să se nască și în viața noastră. Hristos nu locuiește în fiecare credincios prin natura lui însuși. El trebuie să intre din afară în cel credincios – așa cum El a venit în această lume. În fiecare inimă omenească trebuie să fie un „crăciun”, această venire desăvârșită, ca să locuiască în cel nedesăvârșit, căci noi nu putem prin eforturile proprii să-I dăm naștere în noi.

Noi suntem supuși greșelilor, dar El este sfânt. Este necesar, ca El să intre în chip minunat în viața noastră, tainic și liniștit, așa cum a făcut-o în această zi în Betleem. Noi trebuie să știm ce înseamnă curăția. Noi trebuie să știm ce înseamnă părtășia cu Dumnezeu. Numai dacă El poate să locuiască iarăși pe pământ prin viața noastră, în toată desăvârșirea și curăția Sa, dacă El poate să lucreze prin omenescul nostru și prin posibilitățile noastre, putem știi cât de minunat este, că Fiul lui Dumnezeu S-a născut dintr-o fecioară și că El ne iubește, cu toate că noi suntem nedesăvârșiți.

Întrebări la această temă

- Care din cele cinci căi ale lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu le-a folosit, ca să dea viață oamenilor, vi se pare cea mai minunată? De ce?
- Sunteți de acord cu afirmația: „Venirea lui Hristos este punctul central al istoriei?” De ce, respectiv de ce nu?
- Pentru meditarea în continuare: Citiți Coloseni 1,15-17 și Evrei 1,1-3. Ce spun aceste texte despre necesitatea nașterii din fecioară?

De ce a venit Isus ca Baby?

În primele clipe după naștere, părinții privesc plini de uimire bebelușul lor. Pipăindu-l cu gingășie analizează fiecare centimetru al nou născutului.

Oricât ne-am pregăti, realitatea unei nașteri ne uimește. Un membru absolut nou al rasei umane stă în brațele noastre. Avem viitorul devenit carne, moștenirea noastră pentru lume. Analizăm ochii, gura și urechile, ca să descoperim asemănări familiare, ne mirăm de pielea gingașă. Și mai mult decât toate mulțumim mereu Domnului pentru un dar așa de inimaginabil de minunat.

Vă puteți imagina cât de intensiv au privit Maria și Iosif Copilul? Venirea Lui nu a fost prezisă de *medici*, ci de *îngeri*. Și dacă acești îngeri aveau dreptate – și cum ar fi putut ei să se înșele? – atunci stătea aici în lumina stelelor un Mesia, care mii de ani a fost tema poeziilor, cântărilor și viselor. *Mesia!* Probabil Maria și Ioasif a început să se bâlbâie, atunci când au rostit cu voce tare acest cuvânt. Era foarte greu să-și imagineze, atunci când priveau Copilul dormind, că a avut loc o astfel de întrupare minunată.

În definitiv, toți știau (sau credeau că știu), că Mesia va fi ultimul Comandant suprem. El va veni călare pe un cal, cu sabia ridicată, ca să facă război și să aducă eliberare în Numele Domnului și pentru poporul Său iubit. Alesul va fi înțelept ca **Solomon**, iubit ca **David**, temător de Dumnezeu ca **Moise**, și iscusit în luptă ca **Iosua**.

Și totuși aici era un Baby – numai un Copilaș mic. Iosif și Maria trebuiau să recunoască, că ei aveau un Baby, care la prima vedere arăta ca orice alt nou născut. A țipat la miezul nopții, a cerut lapte. Din când în când a avut nevoie de scutece. Și dacă acesta era un copil așa de obișnuit, ca și copilul Elisabetei, cum putea El atunci să fie Acela »a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi«, așa cum accentua profetul? Cum putea un Copilaș mic să fie Fiul lui Dumnezeu?

Sau altfel spus: de ce Fiul lui Dumnezeu trebuia să fie un Copil? Necazul Israelului decăzut, muribund, era mare. Fiecare zi sub dominație străină a distrus tot mai mult din moștenirea lui Avraam, Isaac și Iacov.

De ce? De ce a venit Isus ca și Copil?

Isus este unic în felul Lui, căci El a fost în totul Om și în același timp Dumnezeu. Nimic din omenescul Lui nu putea să ia ceva din dumnezeirea Lui, nimic din dumnezeirea Lui nu putea să ia ceva din omenescul Lui. El este Omul care în ambele lumi este acasă. El este podul, prin care Dumnezeu vine la oameni și prin care oamenii vin în cer.

Am văzut, că nașterea Lui din fecioară este un semn al dumnezeirii Lui. El vine din afară pe pământ, curat și sfânt, și El nu este cu niciun chip un produs al lumii acesteia. Și acum vedem în același fel, că faptul, că El a venit în lume ca și Copil, este un semn al umanității Sale. El vine într-o desăvârșire și o stare potrivită cu Dumnezeu, pe care niciun om nu poate s-o obțină vreodată – și cu toate acestea El merge în totul pe drumul vieții omenești, care până atunci tuturor credincioșilor părea imposibil. Cum am putea noi ca oameni să călcăm pe urmele pașilor Lui, dacă nu L-am fi văzut cum se târa ca Copil? Cum am putea noi să credem, că El a fost expus tuturor ispitelor, pe care le întâlnim, dacă El nu ar fi trecut prin anii în care noi ne ostenim să ne câștigăm maturitatea?

Ca să fie o jertfă deplină pentru noi, Isus a trebuit să Se smerească total. Nu ne-ar fi impresionat mult, dacă El ar fi venit matur din cer, în slava sa cerească, și apoi ar fi spus: „Aveți aici mâinile Mele și picioarele Mele, legați-le pe cruce, sunt gata să mor.”

În loc de aceasta Îl vedem ca Copil în iesle. Îl vedem ca tânăr în Templu, care practica meseria tatălui Său. Vedem cum Maria și Iosif se uimesc cu privire la El și încearcă să-L înțeleagă, atunci când *»creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor«* (Luca 2,52).

În cele din urmă Îl vedem ca tânăr, cum în liniște Își începe lucrarea, care va schimba toată istoria. Auzim șoaptele vecinilor: *»Oare nu este El Fiul tâmplarului? Nu este Maria mama Lui? Și Iacov, Iosif, Simon și Iuda, nu sunt ei frații Lui? Și surorile Lui nu sunt toate printre noi? Atunci de unde are El toate lucrurile acestea?«* (Matei 13,55-56).

Îl vedem în pustie, cum luptă cu ispita și cu chemarea Sa, și prin aceasta știm, că El a fost în totul Om. Vedem dragostea Lui pentru copii, și putem s-o credem, deoarece și El a fost cândva Copil. Și apoi, când acele cuie îngrozitoare I-au străpuns mâinile și picioarele, știm că El a simțit durerea, pe care orice om ar simți-o. Știm că acesta este prețul pentru păcatele noastre, plătit pe deplin, fără finanțare sau plată în rate, ci a fost plătit prin ultima picătură de sânge și prin acele lovituri brutale de bici. Noi am fost răscumpărați cu un preț mare, care niciodată nu ar fi putut fi plătit, dacă Isus nu ar fi luat asupra Sa toată povara omenirii.

Dacă ar fi fost numai *Dumnezeu*, cum ar fi putut jertfa Lui să ne folosească? Dacă ar fi fost numai *Om*, ce efect ar fi avut jertfa Sa? El ar fi fost numai un martir, între miile de martiri.

Dar El a fost Om și a fost Dumnezeu, și de aceea El a fost totul în toate. El a venit ca Copil, ca să ia asupra Sa orice provocare și să sufere orice ispită, care vine asupra oamenilor în general. Noi Îi încredințăm viața noastră, deoarece El a fost Dumnezeu. Noi Îl iubim din inimă, deoarece știm, că El a fost cândva un Baby, care a stat într-o iesle învăluit în scutece.

Întrebări la această temă

- De ce ne impresionează așa de mult nou născuții?
- Este important pentru dumneavoastră, că Isus a trăit pe pământ ca Om? De ce sau de ce nu?
- Pentru meditația în continuare: Citiți Evrei 2,16-18. Ce mângâiere ne dă faptul, că Isus a venit ca Copil mic pe pământ?